

Gárdonyi Géza

A FAHUSZÁR

A nap már lefelé haladt az égen, mikor az édesapa megjött a vásárról.

– No, gyerekek – szolt –, találjátok ki, mit hoztam a vásárról?

Törte a fejét Zsuzsi meg Jancsi, de csak nem találták ki. Hogyan is tudták volna kitalálni, mi van a tarisznyában?

Végre is kibontották a tarisznyát és előbújt belőle egy tündérszép kis baba, egy fényes ruhájú magyar huszár, meg egy büszke paripa.

A két gyerek táncolt örömeiben. Bevitték az ajándékokat a belső szobába. A huszár mindjárt kezdetben vitéz legénynek mutatta magát.

Olyan volt a tekintete, mintha már legalábbis ötven csatának az ágyútüzén ment volna keresztül. A mellét kifeszítette, a sarkantyúját összeverte. A piros nadrágja, az aranyos csákója úgy illett rá, akárcsak egy eleven huszárra.

A baba is szívesen látott vendég volt. A ruháján mindjárt észre lehetett venni, hogy valami tündérországi szabó szabta. Az orcája olyan szép piros-fehér volt, mintha minden reggel tejbe mosdott volna s rózsalevével törülközött volna. A cipője pedig olyan fényes volt, mint a csillag. Az igaz, hogy nem is járt sárban a vásárban, csak a tarisznyában.

No, a paripa is remek kis állat volt. A király paripája sem tartja szebben a nyakát, annak sincs feketébb sörénye, selymesebb szőre. Mindjárt próbát is tettek, hogy megtudja-e ülni a huszár a lovat.

– Fogd csak a babámat – szolt Zsuzsi Jancsihoz, – majd én ráültetem a huszárt a lóra.

A huszár jól megülte a lovat. Látszott rajta, hogy helyén érzi magát, és hogy szeretne már a széllal futni.

Jancsi elindította a lovat körül a szobában. A huszár úgy ült rajta, mintha ott termett volna a hátán.

Hanem ez mind semmi. Azt mondta Jancsi a huszárnak:

– Hallod-e, huszárom, aranyos katonám, eredj el messze, túl az Óperenciás-tengeren, apríts össze vagy húsz ellenséget, aztán gyere vissza.

Zsuzsi meg azt mondta a huszárnak:

Tekints be útközben édes nénémhez, mondd meg neki, hogy tiszteljük, csókoljuk, eljöjjön ám hűsvétra és hozzon magával piros tojást!

Hát éjjel, mikor már mindnyájan lefeküdtek, álomba szenderültek, megsarkantyúzta a huszár a lovat, kiszállt a nyitva felejtett ablakon a csillagfényes, holdvilágos éjszakába; aztán köd előtte, köd utána, úgy eltűnt a sötétségben, mintha nem is lett volna a világon.

A baba mondta el az egereknek, az egerek a madaraknak, a madarak meg elénekelték Zsuzsikának, hogy hol járt éjjel a kis huszár.

Hát bizony, az túl járt az Óperenciás-tengeren.

Ott legelőször is egy nagy fekete, kétfejű madár állta az útját.

– Hopp, huszár – rikkantott rá –, lépést se tovább, mert megeszlek.

– Előbb a kardomat edd meg, ha tudod – felelt a huszár, azzal kirántotta a kardját és levágta a fekete madárnak mind a két fejét.

Azután továbbment. Ahány emberrel csak találkozott, mindegyiktől megkérdezte, hogy ellensége-e a magyarnak. Aki azt mondta, hogy ellensége, azt mind összeaprította.

Azután, mikor ezt elvégezte, visszafordult a Zsuzsi nénjéhez.

Bekopogott az ablakon:

Nénémasszony, alszik-e már?

Én vagyok a magyar huszár.

Adjon Isten, ami nincsen,

Angyal rája rózsát hintsen.

A Zsuzsika azt izente:

Eljöjjön ám nagypéntekre!

Ha akkor nem, nagyszombatra,

Várjuk húsvét-vasárnapra.

Reggel érkezett haza, fáradtan, porosan, izzadtan. A ló is ledőlt a lábáról. Ott feküdtek mind a ketten a láda mellett. Olyan jóízűen aludtak, hogy még a pókok is csak lábujjhegyen mertek járni a szobában.

(Az Én Ujságom, 1892/12.)

www.posalajos.com

www.posabacsi.com

www.mesekiraly.com